

ство ставало понѣкога съ слѣдни ти обреди. Оный, който се е вече обрелъ, постилъ отъ вечеръ та, а ношть та е прѣкарвалъ съ молитва и стоялъ на стража въ нѣкоя църква. Утринъ та отивалъ на баня, и се обличалъ съ бѣли и чървени дрѣхи, за бѣлѣгъ, че се задлъжава да упаци чистота та на прави ти, и да си пролива кръвъ та за Христова та църква. Обредъ тъ на обричане то ставалъ въ църква та. Тоя обредъ извършвалъ нѣкой отъ по-първи ти и голѣмци рицаре, който бивалъ намѣсто кръстникъ. Младий човѣкъ изговарялъ думи, съ които се обричалъ, че ште упаци здраво длѣжности ти на рицарский чинъ, а именно: благочестие, правдина, великодушие, заштита на слаби ти, особенно на вдовици и сирачета и др. Надѣвали му златни шипове, — единъ бѣлѣгъ, по който се различавали рицаре ти; а кръстникъ тъ го ударялъ три пѣти по гърбъ тъ съ плоско то на мечъ тъ, и съ това се свършвалъ обредъ тъ на обричане то. Новий рицаръ въсѣдалъ на конь тъ, и залѣгалъ да покаже прѣдъ народъ тъ искусство то си, че язди добръ конь тъ и върти оръжие то; за това нѣшто по нѣкога той излизалъ на едноборство съ други рицаре. Слѣдъ това той нагоштавалъ гости ти си, които се намирали по обредъ тъ на обричане то му и раздавалъ дарове. Нъ такъви церемонии и весели гоштавки правили само богатии владѣлци, а обричане то на сиромасии ставало много по-просто. По нѣкога слѣдъ нѣкоя побѣда пѣлководецъ тъ оште на часъ тъ, само съ едно ударяне по гърбъ тъ съ мечъ тъ, произвождалъ за рицаре млади момци, които се отличили най-много. Пѣлно то рицарско въоружение било: или твърди стоманени ризници, които покривали всичкий трупъ, или вгъвана ризница, сир. риза, направена отъ малки желѣзни трѣкалца; шлемъ, окиченъ обикновенно съ пера, или съ конска грива, съ желѣзно закривало, което кога го спускали, съвсѣмъ закривало лице то, а само оставяло